

הרגב הראשון לתוך הקבר

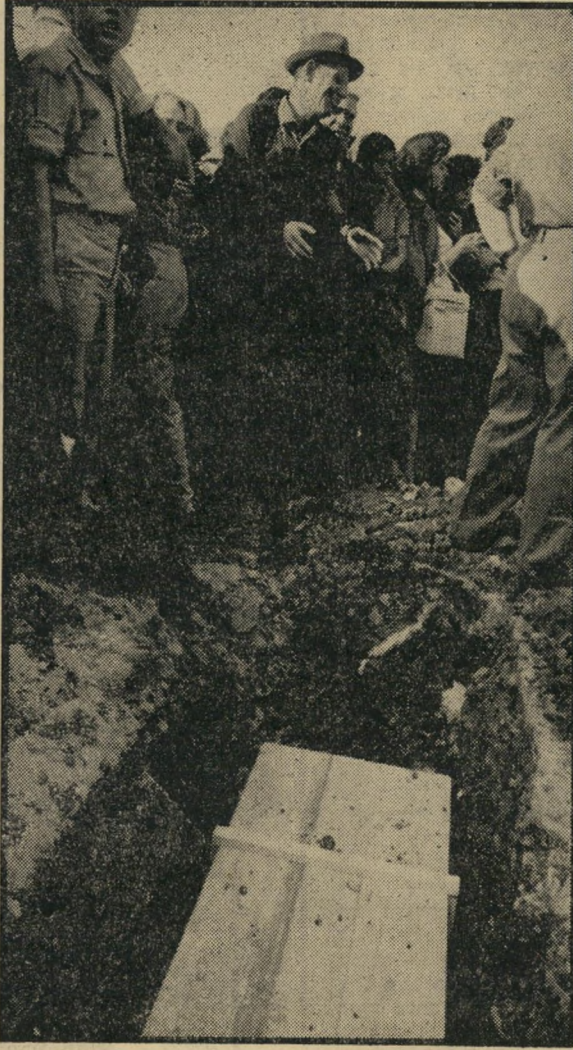
בקול גדול, כשהאיתם החלו להוריד את ריגבי האדמה על שלושת הארונות, אם שבת־שער משחתת חיל־הים אילת, נזעק הקהל בהלוחית האלמונים מ־

שנשארה מאופקת וקרה רוב הזמן, פרצה לפתע בזעקה איומה. קרוביה תמכו בה, גברים קשוחים התייפחו. אגרופים קמוצים, עם ממצחות ספוגות־דמע, התנשאו כלפי־מטה — לעבר הארון הפשוט שהתכסה ברגבים. מאחור, נדחפו נשים לראות את השרידי האחרון שנעלם.

נאב

מעוותת מרוב כאבים, כשהבכי הסתנן מבין שיניה, הת־ רוממה האלמנה הצעירה מעל לשפתי הקבר הסרי. אח־ רים כרעו, הרכינו קומה, התפתלו מצער — לעיני הקהל הדומם.

פרידה

הם הסתכלו ובכו, כשהארון האחרון ירד ל־ סמיון. הגבר חבוש המגבעת והמתייפח, הו־ שיס את ידיו בתנועת אין־אונים: כאילו לעצור את האדמה.

הסור

מתעלפת מרוב כאב הובלה הזקנה על־ ידי איש חיל־הים ואיש־מילואים — אל מחוץ לגדורותיו הקודרים של בית־הקברות הצבאי.